

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. IV. An B. Virgo contraxerit peccatum originale, vel saltem babuerit debitum illud contrahendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

Infestio hujus animæ, præsertim, cum natura animæ hoc habeat, ut esse non incipiat, nisi in corpore, ut in prima habitum est. Melius est autem ei sic esse secundum naturam, quam nullo modo esse, præsertim, cum possit per gratiam damnationem evadere.
Hæc S. Thomas.

Ex quo textu obiter etiam respondetur iis, qui dicunt, prolem in peccato natam non debere grates parentibus; eoquod melius ipsi fuisset non nasci; negat enim id S. Doctor hoc loco. Verum quidem est, præstare, non esse, quam DEUM offendere: supposita tamen offensa, optabilius est, aliquamdiu conservari peccatorem, & in eo maculam perseverare cum spe felicitatis æternæ, & aliorum bonorum. Ad 2. confir. Resp. non peccare generantem; quia hic potest esse iustus, & iuste officio suo fungi: attamen, ut rectè S. Augustinus, sicut granum sine palea generat triticum cum palea: ita homo sine peccato, generat hominem cum peccato; peccat autem tunc generatus, vel potius, jam cum, & in Adamo peccavit, non personaliter, sed originaliter: nunc autem maculam actu contrahit:

302. Ob. 11. Peccatum originale non est dictum, aut factum, aut concupitum: ergo non est peccatum. Confirm. Peccatum hoc juxta nos esset vitium naturale: ergo deberet attribui DEO conditori naturæ. Resp. 1. om. antec. neg. conf. Definitio illa est peccati actualis, non originalis. Resp. 2. neg. antec. est enim physice factum Adam, scilicet comestio prohibita, moraliter factum nostrum. Quaritur tamen adhuc inter authores salva fide, an cum aliis peccatis, actualiter à nobis commissis, conveniat peccatum originale, prout à nobis factum est, univoce, an tantum analogice, de quo vide Tannerum tom. 2. disp. 4. q. 7. dub. 1. n. 13. qui putat, analogice tantum convenire, eoquod ratio voluntarii non eodem modo conveniat originali, ac actuali: alii censent oppositum.

Ad confir. Resp. vocem *naturale* plures habere significationes. Aliquando significat per se connexum cum natura rei: sic autem peccatum originale non est naturale; quia natura potuit esse sine peccato absque miraculo. Aliquando significat, non *supernaturale*: & sic peccatum hoc est naturale. Aliquando significat, id, cujus natura est capax: & sic Apostolus ad Ephes. 2. v. 3. ait: *Eramus naturâ filii iræ*. Hinc sub distinctione omitto antec. neg. conseq. quia, quod tantum per accidens convenit naturæ, & cujus tantum quomodocunque natura est capax, id DEO tribui non potest. Nec dicas, potius demoni, tanquam conditori, attribuendas animas peccato foedatas, quam DEO; nam, cum per accidens tantum, ratione circumstantiarum, ad quas non DEUS, sed Adam physice, & posterius moraliter determinarunt, foedatæ sint, potuere à DEO produci. Nec iterum dicas, hac ratione DEUM producere animas, ut eas demoni subiciat; non enim eas ullo modo producit in hunc finem, sed tantum producit illas, quæ voluntate aliena peccando, se illi subjecerunt.

303. Ob. 12. Peccatum habet sedem in anima, non in corpore: anima autem non trahitur ab Adamo per generationem, sed produci-
tur à DEO creative: ergo non potest anima ab

R.P. Ant. Mayr, Theol. Tem. I.

Adami peccato infici; nec enim caro potest agere in animam. Resp. 2. dam partem antecedentis viam olim S. Augustino dubiam: at nunc est certa, & Catholica doctrina, quod anima non generetur, sed creetur, de quo Bellarm. tom. 4. contr. 2. l. 4. de amiss. gratiæ. c. 11. Et videtur ex S. Hieronymo epist. ad Pammachium de erroribus Joannis Hierosolymitani desumi, quod ei jam tunc visum fuerit, Ecclesiasticum dogma esse, quod DEUS animas quotidie fabricetur. Itaque concedo utramque partem antecedentis. neg. conseq.

Ad hoc, ut anima maculetur, sufficit, ut sit pars hominis, qui ab Adamo generatur; totius enim homo dicitur generari, etsi non omnes partes generentur, sicut totus dicitur filius Adæ: id autem, quod constituit filium Adæ, totum fuit in pacto inclusum; quia fuit contentum in lumbis, seu in semine Adam, quando is præceptum accepit, illudque violavit. Sicut etiam Levitæ, & posterius Abraham, dicuntur ad Hebr. 7. v. 5. fuisse de lumbis ejus, & Christus psalm. 131. v. 11. dicitur de fructu ventris David: ergo etiam anima fuit in pacto cum Adamo inclusa; imò ipsa moraliter per voluntatem Adam peccavit; nam caro strictè loquendo non potest peccare; cum non habeat voluntatem, nec ipsi, utpote inanimatæ, possit moraliter applicari voluntas Adam. Quare postea, quando anima constituit filium Adam (quod fit in primo instanti, quo unitur corpori) statim est maculata: verbo: filius Adæ fuit maculatus peccato, cumque peccatum non sit in corpore, sed in anima, fuit maculatus in ista. Quod spectat ad illud additum, carnem non posse agere in animam, Resp. quod, etsi caro non agat in animam physice, tamen fortè aliquo modo dici possit agere moraliter: modò illa caro fuerit inclusa in pacto cum Adamo.

ARTICULUS IV.

An B. Virgo contraxerit peccatum originale, vel saltem habuerit debitum, illud contrahendi.

304. UT ex hucusque dictis colligitur, peccatum originale non est macula aliqua physica, sed moralis; nec tantum moralis in eo sensu, quod maculatum reddat moraliter minus æstimabilem, sicut e. g. ignorantia, sed quod eum reddat verè culpabilem, & poenâ dignum. Unde etiam non est tantum poena; (nam una poena non puni-
tur alterâ, sicut tamen peccatum originale puni-
tur variis poenis, de quibus inferius) sed est verè culpa, non actualis, sed habitualis, atque etiam habitualis aversio à DEO: imò à S. Ignatio Martyre epist. ad Trallianos vocatur *antiqua impietas*; nam sub medium de Christo Domino sic scribit: *Ut nos sanguine suo mundaret ab antiqua impietate, & vitam nobis præstaret, incipientibus nobis jam perire pro malitia, quæ erat in nobis*. Cumque hoc peccatum privet hominem gratiâ sanctificante, est majus quovis veniali, ut advertit Suarez in 1. 2. tr. 5. disp. 9. de pecc. orig. sec. 2. num. 24. quanquam veniale secundum

K

quid

quid sit gravius, respectu personæ, cui magis est voluntarium.

305. Hoc peccatum absolute contrahitur in ipsa infusione animæ in corpus, non ante; nam animæ, nondum creatæ, nondum contraxerunt peccatum originale; transfunditur enim suo modo à parentibus (ut est communis modus loquendi) ratione generationis. Quare, quando Scripturæ dicunt, omnes in Adam peccasse, e. g. ad Rom. 5. v. 12. In quo omnes peccaverunt: non volunt dicere, omnes homines, adhuc in statu possibilitatis, vel futuritionis existentes, jam contraxisse peccatum: sed verborum illorum sensus tantum est, quod omnes illi fuerint inclusi in pacto DEI cum Adamo (de quo n. 271.) & quod ideo actio, quæ fuit physice Adami, fuerit moraliter omnium hominum, ex Adamo nascituro-rum: adeoque isti contraxerint peccatum illud sub conditione, si scilicet essent nascituri.

Unde (quod in hac quæstione bene notandum) aliud est, in Adamo peccasse, aliud, peccatum illud contraxisse. Prius (ut jam diximus) est, fuisse inclusum in pacto, & actionem in, & cum Adamo moraliter fecisse: ad quod non requiritur actualis existentia, sed sufficit moralis (qualis datur etiam hominum futurorum) quia etiam actio non physice, sed tantum moraliter fit à taliter peccante. Secundum est, esse actualiter maculatum: ad quod requiritur actualis existentia. Prius, juxta communem modum loquendi Theologorum, est, habere debitum proximum contrahendi peccatum, seu maculam: alterum est, actualiter esse eam maculam infectum, per quam maculam infans constituitur, non quidem actualis peccator; quia infans nullam actionem tunc elicit: sed habitualis peccator, & habitualiter averfus à DEO; quatenus peccatum originale in ipso habitualiter perseverat, donec suis remediis deleatur: de qua re vide dicta. n. 281.

306. Hoc autem debitum, ut ex dictis colligi potest, distinguitur à Theologis duplex, proximum, & remotum. Prius, seu proximum dicitur, quod oritur ex inclusione in pactum cum Adamo initum; ex hoc enim proximè sequitur, quod, supposita prævaricatione Adami, debeat taliter inclusus, in instanti suæ conceptionis, vel potius animationis, aut infusionis animæ in corpus, esse maculatus macula originali, nisi eo ipso instanti DEUS ex misericordia sua, & voluntate extraordinarie benevola, infundat gratiam sanctificantem, & sic maculam illam impediatur. Alterum, seu remotum debitum dicitur, quod non oritur ex inclusione in pactum, sed tantum ex descensu ab Adamo, per ordinarium naturalem modum generandi ex semine virili, & utero matris; quia homo taliter genitus, etsi ex speciali privilegio non fuerit in pacto inclusus, debuisset tamen de via ordinaria includi, nisi DEUS singulari favore cum ipso dispensasset.

Rectè autem vocatur hoc debitum remotum; quia tantum est debitum subeundi pactum, ex quo primum sequeretur debitum proximum, seu debitum contrahendi peccatum. Debitum proximum, ut diximus n. præced. affert secum, quod quis jam possit dici peccasse in Adamo: non autem hoc affert debitum tantum remotum; quia, qui in pacto inclusus non fuit, adeoque ejus voluntas voluntati Adami alligata non

fuit, hic non potest censer, moraliter unà cum Adamo agere, consequenter actio physica hujus, non est actio moralis illius. Unde, quando auctores aliqui antiquiores admiserunt, B. Virginem in Adamo peccasse, non admiserunt tamen ullo modo, quod absolute contraxerit culpam originalem, sed ad summum conditionatè, si scilicet eam DEUS non prævenisset suâ gratiâ in primo instanti Conceptionis. Dico Conceptionis; quia sic omnes loquuntur: intelligunt tamen instans infusionis animæ: & sic etiam deinceps hunc terminum Conceptio in hac significatione usurpabimus. Recentiores autem Theologi longè communius negant, in B. Virgine fuisse debitum proximum, & tantum admittunt remotum.

307. Debet autem admitti, quod etiam B. Virgo sit aliquo modo ex meritis Christi redempta; aliàs enim ipsa non esset Christo Salvatore, ut tali, obstricta; nam ei ut tali non esset obstrictus, qui non esset redemptus. Dicere autem, quod aliquis non esset obstrictus Salvatore ut tali, esset restringere ejus dignitatem, seu assumptionem, ut per se patet. Hinc Christus Dominus debet esse Redemptor, non tantum totius generis humani, sed etiam singulorum hominum, nullo prorsus excepto; sic enim habet communissimus fidelium sensus, & in tanta latitudine communissimè accipiuntur textus S. Scripturæ, qui de Christo redemptore loquuntur. Ex quo tamen non sequitur, quod etiam textus, qui universaliter loquuntur de contracto Adami peccato, simili in latitudine debeant exponi; nam, ut Catholici omnes fatemur, Scriptura non est ex se clarissima, sed sæpe opus habet expositione, quæ, ut authentica sit, debet fieri vel ab Ecclesia, vel traditione, vel communi fidelium, aut etiam doctorum sensu: & tunc habebit vel certitudinem fidei, vel inferiorem, proportionaliter ad auctoritatem exponentis.

Jam Redemptio est duplex, Præservativa, & Reparativa. Hæc tunc datur, quando quis maculam, captivitatem, vel malum aliud, jam incurrit, & ab aliquo postea dato pretio liberatur. Hac ratione nos sumus redempti à Christo, postquam jam incurreramus malum, nempe maculam originalem, & captivitatem sub demonis potestate. Præservativa autem redemptio datur, quando quis prius juvatur, & liberatur à malo, ut nunquam illud incurrat, nunquam maculam contrahat, nunquam in captivitatem abstrahatur. In hoc sensu loquitur Psalmista, dum ait: psal. 85. v. 13. Eruiisti animam meam ex inferno inferiori. & psal. 143. v. 10. Redemisti David servum tuum de gladio maligno. Et sic juxta sententiam piam negantium, B. Virginem contraxisse maculam originalem, ipsa redempta est.

308. Hæc redemptio præservativa longè nobilior, ac melior est, quam reparativa, quod probari, & simul explicari potest variis clarissimis exemplis: & primò exemplo morbi. Potest quis liberari à morbo, postquam jam æger lecto decumbit; & hæc est redemptio reparativa. Potest quis liberari ab eodem, e. g. à contagione pestifera, remediis præservativis, quæ censentur præstantiora: cerè Hippocrates l. 5. de morbis popularibus loquens ait: Si aliquid Divinum est in medicina, quid nisi præcautio? Similia habent Gale-

Calenus in Isagoge, Avicenna, & alii apud Gormaz de incarnat. num. 823. Et sanè videtur per se notum, majus esse beneficium, si semper conserveris sanus, quàm si, postquam jam debuisti decumbere, primum saneris.

Hæc tamen ipsa redemptio præservativa iterum duplici modo fieri potest. 1. Si quis jam conjunctus morbidis, ex quorum consorcio deberet sequi morbus, nisi remedio sumpto præveniat, tali remedio juvetur, & à morbo liberetur: & sic se habet redemptio ejus, qui incurrit debitum proximum peccandi. 2. Si is, qui alias deberet conjungi cum talibus morbo infectis, impediatur, ne cum iis conjungatur: & sic se habet redemptio ejus, qui tantum incurrit debitum remotum, & impeditus est ab incurrendo debito proximo per hoc, quod non fuerit inclusus in pacto.

Alia similitudo sumi potest à captivitate. Potest quis dato pretio liberari à captivitate, & vinculis, in quæ jam incidit apud latrones: & hæc est redemptio reparativa, quali nos redemit Christus Dominus à potestate, & captivitate demonis. Potest alius, cui jam proximi sunt latrones, eique jam volunt injicere vincula, eo ipso momento, quo injicienda erant vincula, soluto pretio liberari: & hæc est redemptio præservativa, similis illi, qua quis, habens debitum proximum, peccatum contrahendi, liberatur à culpa originali. Potest iterum alius ita liberari, ut neque incidat in latrones, e. g. si dato pretio conducatur eivæ dux, qui per aliam viam, quam alias taliter redemptus non invenisset, illum ducat, ut latrones obvios non habeat: vel, si dato pretio constitatur ipsi equus, quo latrones effugiat. Et hæc est redemptio præservativa nobilior, similis illi, qua aliquis liberatur à peccato originali & etiam debito proximo illud contrahendi. His præmissis.

309. Dico 1. Beatissima Virgo, in primo suæ Conceptionis instanti, fuit ab omni labe originali immaculata. ita præter paucos, reliqui doctores, & fideles communissimè omnes. Argumenta autem pro hac pia sententia (ut eam vocat Alexander VII. in sua Bulla) tot suppetunt, ut libros multos jam impleverint, nec à longè omnia afferre liceat; itaque ex pluribus paucissima seligo: qui plura cupit, adeat Suarezium tom. 2. in 3. p. disp. 3. per totam. Ferdinandum Salazar in Defensione immaculate Conceptionis per totum librum. Gormaz. de incarnatione disp. 19. Platelium p. 2. c. 4. §. 3. n. 329. Tannerum tom. 2. disp. 4. q. 7. dub. 2. Car.alem Everardum Nidhardum, in examine 4. propositionum, & alios plures, qui passim fusi sunt in extolendo hoc Virginis Deiparæ privilegio.

Prob. Conclusio 1. ex Scripturis, quæ, licet expressè assertionem nostram non affirmant, (alias enim esset de fide, & opposita contra fidem: quod tamen de hac dicere est sub gravissimis pœnis prohibitum) implicite tamen, & argutive nostræ conclusioni plurimum favent. Sic Cantic. 2. v. 2. de B. Virgine sub schemate sponsæ dicitur: Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias. Rursus Cantic. 4. v. 7. Tota pulchra es, amica mea, & macula non est in te. Item Gen. 3. v. 15. de B. Virgine, quæ est illa mulier, inter cujus, & serpentis semen, inimicitia futura erant, scilicet inter

Christum Mariæ filium, & impios, ac infideles, qui ex patre diabolo sunt, de hac, inquam, muliere dicitur: Ipsa conteret caput tuum: & ita legendum esse probat Cornelius in hunc locum: per caput autem, scilicet serpentis infernalis, seu demonis, vel intelligitur potestas demonis, cui nunquam subiecta fuit Beatissima Virgo, sed potius eam sibi subjecit: vel intelligitur peccatum originale. Iterum Prov. 8. v. 22. Dominus possedit me in initio viarum suarum: hoc est, in initio suæ circa creatura providentiæ, ut nullo instanti viderit me à dæmone possessam, ratione peccati originalis, sed semper possessam à se, ratione gratiæ. Item Estheris 15. v. 12. & 13. dixit Assuerus ad Estherem: Noli metueri: non morieris; non enim pro te, sed pro omnibus hæc lex constituta est: quam historiam fuisse figuram præservationis B. Virginis à morte peccati originalis, plures Patres, & doctores affirmant. Plura vide apud auctores supra citatos.

310. Accedit traditio jam à tempore Apostolorum; Flavius Dexter enim, qui vixit sæculo IV. & cujus mentionem facit S. Hieronymus de Scriptoribus Ecclesiasticis: hic, inquam, Flavius in historia perpetua ad annum 308. n. 9. ita habet: Jacobi prædicatione celebratur in Hispania festum immaculate, & illibate Conceptionis DEI genitricis Mariæ: de quo etiam, & aliis idem testantibus, vide Gormaz de incarnatione n. 816. S. Jacobus in Liturgia, quæ habetur tomo 6. Bibliothecæ Patrum, ait: Commemorantes sanctissimam, immaculatam, gloriosissimam Dominam nostram Matrem DEI: & paulò post: Commemorationem agamus sanctissimæ, immaculatæ, gloriosissimæ, benedictæ Domine nostræ Matris DEI, & semper Virginis Mariæ: & iterum: Præcipue sanctissimæ, immaculatæ, super omnes benedictæ, gloriosæ Domine nostræ Deiparæ, semperque Virginis Mariæ. Et rursus: Dignum est, ut te verè beatam dicamus Deiparam, semper beatam, & omnibus modis irreprehensam, & Matrem DEI nostri.

311. Prob. 2. ex SS. PP. quorum textus in varias classes dividit Suarez tom. 2. in 3. p. disp. 3. sec. 5. quem operæ pretium est videre, Paucos assero. S. Augustinus l. de natura, & gratia c. 36. ait: Excepta itaque Sancta Virgine Maria, de qua, propter honorem Domini, nullam prorsus, cum de peccatis agitur, habere volo questionem; unde enim scimus, quid ei plus gratiæ collatum fuerit, ad vincendum omni ex parte peccatum, quæ concipere, ac parere meruit eum, quem constat, nullum habuisse peccatum. Loquitur autem S. Doctor etiam de peccato originali; quia agit contra Pelagianos, & universaliter de omni peccato; alias enim oportuisset etiam alios Sanctos excipere. S. Damascenus orat. 1. de Nativ. Virg. agens de conceptione ait: Natura gratia foetum antevertere minime ausa est; verum tantisper expectavit, dum gratia fructum suum produxisset. Vocatur dein post pauca B. Virgo Immaculata Semen, & Foetus Sanctissimus. S. Laurent. Justinian. serm. de annuntiatione. Ab ipsa namque sui conceptione, in benedictionibus præventa dulcedinis, atque à damnationis aliena chirographo, prius est sanctificata, quàm nata. Iterum de casto connubio Verbi, & animæ c. 7. circa medium: Quotquot enim ex ipsa nati sunt propagine (exceptis duntaxat Mediatore DEI, & hominum, homine Christo

IESU & ipsius Matre) sub hac peccati lege sunt conditi. Et l. de gradibus perfectionis c. 1. circa medium. Ab hoc quippe originali delicto nullus excipitur, præter illam, quæ genuit mundi Salvatorem. S. Vincentius Ferrerius serm. 2. de Nativ. B. Virg. Et facta est lux. Ecce sanctificatio Virginis Mariæ. Non credatis, quod fuerit, sicut in nobis, qui in peccatis concipimur, & nascimur, & nutrimur . . . sed statim, postquam fuit corpus formatum, & anima creata, tunc fuit sanctificata. Idiota, qui ante 900. saltem annos scripsit, & ob humilitatem hoc nomen assumpsit, in contemplatione de Virgine Maria c. 2. sententiam nostram ex professo adstruit, & ait: Macula peccati, sive mortalis, sive venialis, sive originalis, non est in te, nec unquam fuit, nec erit. & c. 6. Fuerunt in te ab originali labe præservatio, Angelica salutatio, Spiritus S. superventio, & Filii DEI conceptio. S. Anselmus l. de conceptu virginali c. 18. Decens erat, ut ea puritate, qua major sub DEO nequit intelligi, Virgo illa niteret, cui DEUS Pater unicuique filium suum, quem de corde suo æqualem sibi genitum, tanquam seipsum diligebat, ita dare disponebat, ut naturaliter esset unus, idemque communis DEI Patris, & Virginis filius: & quam ipse filius substantialiter facere sibi matrem eligebat: & de qua Spiritus S. volebat, & operaturus erat, ut conciperetur, & nasceretur ille, de quo procedebat. Plura vide apud Suarezium loc. cit.

312. Addo tantum textum S. Thomæ in 1. sententiarum dist. 44. q. 1. a. 3. ad 3. ubi textum citatum S. Anselmi exponit: ita autem habet: Dicendum, quod puritas intenditur per recessum à contrario: & ideo potest aliquid creatum inveniri, quo nihil purius esse potest in rebus creatis, si nulla contagione peccati inquinatum sit: & talis fuit puritas Beate Virginis, quæ peccato originali, & actuali immunis fuit: fuit tamen sub DEO, in quantum erat in ea potentia ad peccandum. Si quis vellet dicere, hoc textum tantum significari, Beatissimam Virginem immunem, ac puram fuisse ab originali, non in conceptione, sed tunc primum, quando postea purgata, & sanctificata fuit, planè non esset audiendus; sic enim non esset verum, quod nulla contagione peccati inquinata sit modo speciali, qualem utique S. Doctor in B. Virgine adstruit; nam omnes Sancti debent ita esse puri, si volunt cælum intrare: neque tanta esset hæc puritas, ut major in creatis esse non possit. Certè, si Adam non peccasset, maiorem hac puritatem habuisset: & potuit non peccare. Alios Angelici textus omitto; quia illas editiones operum ejus, in quibus inveniri dicuntur, non habeo, videatur Gormaz de incarnat. n. 820. & seq.

313. Prob. conclus. 3. ex Ecclesiæ favore, & fidelium sensu. Quod Ecclesia faveat piæ nostræ sententiæ, est nimis clarum: certè eam laudat, piam vocat, & multis prærogativis inter præfert. Hanc doceri permittit in cathedra pulpitis, libris: alteram publicè, & privatim prohibet. Declarat, cultum, secundum piam sententiam B. Virgini exhibitum, esse pium. In ejus favorem, edidit Bullas Sixtus IV. Paulus V. Gregorius XV. & præsertim anno 1662. Alexander VII. quam magna ex parte refert Platellius parte 2. num. 330. totam autem Everhardus Nidhardus in exam. 4. proposit. part. 2. §. 3.

qui part. 3. §. 2. insuper ait, eam Bullam primum editam post duos annos, huic rei expendendæ impenso, & p. 7. §. 1. ait, esse propria Papæ hujus manu totam exaratam.

Addit idem, Pontificem dixisse regis Hispani oratori, se egisse prius adversarium refractarium hujus causæ, sæpe in omnes partes eam discussisse, orationes fudisse, Bullam jam scriptam quatuor menses sub imagine Crucifixi habuisse, ut DEUS scilicet veritatem inspiraret: tandem Festo Immaculatae Conceptionis Missam pro hac causa celebrasse, & Constitutionem sub sacris lintheaminibus altaris collocasse, ac finito sacro eam subscripserit; & si vel minimum dubium ei occurrisset, se non subscripturum fuisse. In hac ergo Bulla expressè dicit hic Pontifex, se velle, exemplo suorum Prædecessorum, huic sententiæ favere.

314. Concilium Basileense sess. 36. definit sententiam nostram, tanquam piam, & consonam rectæ rationi, fidei, & Scripturæ, ab omnibus Catholicis approbandam, tenendam, & amplectendam; veratque docere contrarium. Quamvis autem hujus Concilii autoritas in plurimis non sit irrefragabilis, tamen saltem ex eo colligitur sensus communis tot Episcoporum, illuc confluentium, Concilium Tridentinum sess. 5. suum generale decretum de peccato originali sic claudit: Declarat . . . non esse suæ intentionis, comprehendere in hoc decreto, ubi de peccato originali agitur, Beatam, & immaculatam Virginem Mariam DEI genitricem: sed observandas esse Constitutiones felicitis recordationis Xisti (seu Sixti) IV. &c. Imò refert Platellius p. 2. c. 4. n. 349. P. Nicolaum Lancicium anno 1599. ex speciali licentia Clementis VIII. in actis hujus Concilii legisse, quod ferme omnes Episcopi, ad eam quæstionem examinandam deputati, suffragium pro immaculata Conceptione dederint.

Quod autem etiam sit pro nostra sententia communis fidelium sensus, est innegabile, tum; quia Alexander VII. in sua Bulla hoc affirmat, tum; quia, exceptis paucissimis, pro ea stant doctores, & Academia omnes, Religiosi Ordines, si fortè unum excipias, omnes: insuper, à ducentis saltem jam annis, fideles utriusque sexus communissimè pro ea, tanquam pro aris, & focis, certant, ac festum Immaculatae Conceptionis maxima devotione peragunt. Quin imò ex ordine S. Dominici S. Vincentius Ferrerius supra citatus, stat pro nobis, & teste Everhardo Nidhardo exam. 4. propositum part. 2. §. 3. ex eodem Ordine absque comparatione plures fuerunt, qui sententiam nostram amplexi sunt, quam, qui ei contrarii fuerunt. Rursus eodem teste §. 8. Capitulum Hispanense ejusdem celeberrimi Ordinis statuit, ut deinceps non sit ipsis curæ defendere, quod B. Virgo sit concepta in originali, eoquod sit materia inutilis, & valde scandalosa; quia (ut additur) fermè tota Ecclesia tenet contrarium. Nec Pius V. ut testatur idem Everhardus p. 4. §. 8. absolute asseruit, opinionem nostræ sententiæ oppositam, esse probabilem, sed solum permisit teneri, prout, quis, inquit, alterutrum, vel magis pium, vel magis probabile esse, judicaverit. Imò non dubito, etiamnum plurimos in eo celeberrimo Ordine, & cultui B. Virginis singulariter addicto, nobiscum

eam sentire, quamvis ob bonum pacis Religio-
se reverenter hac de re sileant.

315. Confirmantur dicta hucusque, affe-
rendo aliqua in Bulla Alexandri VII. contenta.
Itaque dicit Pontifex 1. veterem jam esse fide-
lium pietatem, sentire de B. Virgine, ejus ani-
mam in primo instanti creationis, & infusionis
in corpus, fuisse speciali gratia, ex intuitu me-
ritorum Christi, à macula originali præservatam,
& in hoc sensu cultam fuisse festivitatem Con-
ceptionis ejusdem. 2. Sixtum IV. in hujus com-
mendationem edidisse Constitutionem, quam
innovaverit Concilium Tridentinum. 3. ere-
ctum esse, approbantibus Romanis Pontifici-
bus, Ordinem Religiosum, sub hoc nomine,
item confraternitates: concessas esse indulgen-
tias, & accedentibus Academiis, ferme jam om-
nes Catholicos hanc sententiam complecti.
4. Paulum V. vetuisse doceri publicè opinio-
nem contrariam: Gregorium autem XV. etiam
vetuisse doceri privatim.

Uterius 5. ait, offensiones, & scandala, ex
contraria sententia fuisse orta, quibus voluerint
Prædecessores sui obviare. 6. Sacram Roma-
nam Ecclesiam festum hoc celebrare, & Offici-
um ejus etiam ordinasse. 7. velle se, exemplo
Prædecessorum suorum, huic pietati, cultui, &
festo, favere: & consequenter innovare decreta
priorum Pontificum. 8. eos, qui decreta hæc
ita interpretentur, ut pia sententia favore Ponti-
ficum frustretur, vel qui, quovis excogitabili
modo, contra eam loqui audeant, penas in
Constitutionibus dictis contentas, incurrere,
& quidem ipso facto 9. prohibere se li-
bros contra hanc piam sententiam editos, post
Pauli V. Constitutionem (hanc Pauli V. Consti-
tutionem exhibet *Tannerus tom. 2. disp. 4. q. 7. n. 55.*) 10. Tandem addit, iisdem etiam poenis
se subicere eos, qui contrariam opinionem
hæresis, aut defensores ejus peccati mortalis da-
mnaturi essent.

316. Probatur conclusio 3. Ecclesia Ro-
mana tota nunc celebrat festum Conceptionis
B. Virginis, & Ecclesia Græca illud, teste Sua-
rez *tom. 2. in 3. p. disp. 3. sec. 5.* jam celebravit
ante mille annos: ergo debet Conceptio illa ef-
se sancta; nam Ecclesia celebrare non potest,
quod sanctum non est. Et hæc est ratio, qua
S. Thomas probat, Beatissimæ Virginis Nativita-
tem sanctam fuisse. Nec dicas, celebrari tan-
tum Conceptionem moraliter sumptam, hoc
est, tempus aliquod sequens, primum instans
Conceptionis: in quo fuerit sanctificatio, nam
oppositum docet Alexander VII. citatus *l. præ-
ced.* & idem aliàs dici pariter posset de Nativita-
te.

Nec dicas, celebrari eam Conceptionem,
ut magnum beneficium DEI, festa gratiarum
actione; nam planè fideles volunt illam cele-
brare, tanquam valde honorificam B. Virgini,
qualis tamen non esset, si maculata fuisset, &
si hæc replicæ veræ forent, S. Bernardus *ep. 174.*
non contradixisset Lugdunensibus Canonicis, ex
eo, quod rem novam introduxissent. Eodem
modo Ecclesia instituit Ordinem Religiosum, ab
immaculata conceptione dictum, in cujus regu-
la c. 3. dicitur, *Animam Virginis à primo instanti
creationis fuisse sanctam*, de quo vide Suarez *tom.*

2. in 3. p. disp. 3. sect. 5. Item ad hanc devotionem
incitavit Ecclesia homines, propositis indulgen-
tiis, & erectis Congregationibus.

Huc spectant etiam revelationes de hoc
mysterio factæ. Certè libro 6. revelationum B.
Birgittæ c. 49. dicit Beatissima Virgo. *Veritas est,
quod ego concepta fui sine peccato originali, & non
in peccato.* item eod. lib. c. 55. eadem B. V. eident
ait: *Placuit DEO, quod amici sui piè dubitarent
de Conceptione mea, & quilibet ostenderet zelum
suum, donec veritas claresceret in tempore præor-
dinato.* Quodd autem contrarium revelatum sit
S. Catharinæ Senensi, in vita ejus nullo modo
habetur: nec etiam quidquam contrarium in
sermonibus S. Antonii Patavini, ut testatur Sua-
rez *cit. tom. 2. in 3. p. disp. 3. sec. 5.* Refert econtrà
Bernardinus de Bustis Ord. Seraphici eximius
vir in suo *Mariali, impresso an. 1513. sermon. 7. de
excellēt. Virginis Concept. in fine* Fantino Epi-
scopo Patavino, dum legeret tertiam par-
tem Summæ Angelici, & miraretur ejus senten-
tiam de B. V. Conceptione, apparuisse B. Tho-
mam, atque ei dixisse: *Quando talem opinionem
posui, solum habui respectum ad Divinum statutum,
quo B. Virgo peccatum originale contrahere debue-
rat, nisi per Filium suum fuisset præservata: sed
DEI Filius matrem suam ab originali macula præ-
servavit: & his dictis disparuisse.* Addit de Bustis,
hanc revelationem Episcopum suo Vicario non
sine lacrymis narrasse. Refert etiam Platelius p. 2.
n. 355. (& Sifilinus apud P. Leonardum Tschiderer,
de lapsi hominis lib. arbitrio n. 23. ait, esse liqui-
dissimæ, & firmissimæ autoritatis; cum de ejus
veritate ab Inquisitoribus Hispanicis sæpius au-
thentica inquisitio facta sit, & semper hoc mira-
culum authenticum inventum, atque ab omni-
bus pro verissimo habitum) anno 1428.
9. Sept. Dominum Franciscum Muleti Canoni-
cum Vicensem, Manresæ in templo interfectum,
rediisse ad vitam, & revocasse priorem opinio-
nem, ac dixisse, se in altera vita piam sententiam
veram didicisse.

317. Prob. conclus. 4. ratione. Quando
B. Virgo dicitur *gratia plena*, juxta omnium, etiam
D. Thomæ 3. p. q. 27. a. 1. in corp. expositio-
nem, indicatur, ei data esse præ omnibus aliis ma-
jora gratiæ privilegia: imo, ut habet S. Doctor
3. p. q. 7. a. 10. ad 1. ei data esse omnia privilegia, &
gratiæ dona, quæ juxta rectam rationem de-
cent Matrem DEI: simillima habet S. Doctor
3. p. q. 27. a. 5. in corp. Hinc inferunt SS. PP. &
cum his S. Thomas 3. p. q. 27. a. 1. in corp. & a. 4. in
corp. atque Theologi, sanctificationem Beatissimæ
Virginis in utero, immunitatem ab omni pecca-
to actuali &c. ergo etiam potest inferri immu-
nitas à peccato originali; quia non minus
hæc decet matrem DEI; nam decuit DEUM,
matrem habere purissimam; ex hoc enim infert
S. Thomas *cit. q. 27. a. 4. in corp.* eam debuisse ca-
ere omni peccato actuali: atqui originale majus
est aliquo actuali: ergo.

Dein, si ex hac decentia à S. Thomæ 3. p. q.
27. a. 1. in corp. & a. 4. ad 1. inferatur, quod
B. Virgo debuerit carere omni fomite, quod de-
buerit esse semper virgo, quod ejus corpus in
sepulchro debuerit manere incorruptum &c.
cur non magis inferatur, debuisse eam semper
manere sine peccato; cum etiam tantum semel
ha-

habuisse peccatum, sit aliquid turpius, & minus decens, quam illa priora. Adde, quod B. Virgini debuerint utique concedi ex gratia, quæ a liquidibus aliis fuere concessa: atqui non tantum Angeli, sed etiam Adam, & Eva, fuere sine originali peccato: ergo. Insuper, cum S. Joannes Baptista fuerit sanctificatus in utero, itemque Jeremias, demus Matri DEI aliquid plus, quam servis, & dicamus, eam nunquam maculatam fuisse.

318. Hucusque dicta intelligenda sunt de donis gratiæ sanctificantis, vel illis, quæ conducebant ad maiora merita, vel maiorem sanctitatem, & dignitatem Beatæ Virginis, non vero de aliis donis e.g. gratiarum gratis datarum, ex quibus, quæ ipsi collata fuerint, dubitatur: nec necesse fuit, ei alia omnia conferre; cum non ob ipsam, sed potius ob alios data fuissent, nec ad maiorem ejus sanctitatem aliquid contulissent. Sic non habuit donum immortalitatis; quia nec propriè est donum gratiæ, nec Christus id sibi voluit: neque habuit B. Virgo alia quædam privilegia, Sanctis quibusdam concessa, etiam supernaturalia, sed non spectantia ad ordinem gratiæ sanctificantis, vel meriti: imò nec habuit semper plura, & plura in iis, in quibus proceditur in infinitum; quia debuit aliquando DEUS mensuram finitam determinare; cum infinitum dari non possit.

319. Dico 2. B. Virgo non tantum caruit peccato originali, sed etiam debito proximo illud incurrendi: & tantum habuit debitum remotum. Prob. conclusio 1. ipsa auctoritate, & communi sensu modernorum doctorum, atque etiam fidelium: certè recentiores ita communissimè docent. Prob. 2. Immunitas ab hoc debito utique decuit Matrem DEI, ut scilicet esset (quemadmodum loquitur S. Anselmus supra citatus. n. 311.) tantæ puritatis, quanta sub DEO intelligi potest; nam, si non fuisset hoc debito immunis, sanè potuisset major sub DEO puritas intelligi, nempe illa, quam habuere Adam, & Eva, in sua creatione ante peccatum. Certè hoc debitum est sat magnus accessus ad peccatum; cum tamen ex S. Thoma citato n. 312. puritas sit recessus à peccato.

Confirm. 1. Decuit, ut Filius Divinus Matrem præservaret ab iis inconvenientiis, quæ num. 317. allatæ sunt: ergo etiam decuit, ut eam præservaret ab hoc debito, quod, cum supponat alligationem voluntatis B. Virginis voluntati Adam, supponit etiam, eam in Adamo peccasse, ut explicatum n. 305. quamvis postea gratiâ præventa non contraxerit maculam peccati; nam hoc ipsum jam satis est indecens, & accessus magnus ad peccatum. Imò, ut P. Thyrsus ait tom. 3. select. disp. disp. 6. s. 3. n. 15. seq. hoc ipsum, quod est, patrâsse cum Adamo moraliter illud peccatum, est præcipuum caput malitiæ in peccato originali; cum subsequens privatio gratiæ, aut alia, quæ constituunt peccatum originale, in parvulo habitualiter existens, sint potius poena, saltem non sint ita indecentia.

320. Confirm. 2. Magis recederet ab hoc peccato, qui non tantum illud non contraxisset, sed neque cum Adamo moraliter illud patrâisset, essetque major in ipso puritas: ergo B. Virgo, quæ habuit maximam puritatem sub DEO, habuit etiam puritatem ab hoc debito.

Confirm. 3. Non decuit, ut voluntas illius creaturæ, quæ futura erat Regina Angelorum, & hominum, alligaretur voluntati alicujus sui servi: ergo B. Virgo non fuit inclusa in pacto cum Adamo, adeoque non debuit ab Adamo, & ejus obedientia, vel inobedientia, dependere: quod insuper inferitur ex similitudine B. Virginis cum Esthere, de qua n. 309.

Confirm. 4. B. Virgini debet concedi omnis gratia, quæ decet Matrem DEI, nec repugnat honori DEI, aut Christi: atqui immunitas à debito proximo eam decet, nec repugnat honori DEI; quia tamen B. Virgo adhuc est sub DEO, ut ait S. Thomas citatus n. 312. In quantum erat in eâ potentia ad peccandum: nec repugnat honori Christi, qui tamen est ejus redemptor præservativus; quia B. V. ex meritis Christi fuit exempta, ab hac alligatione suæ voluntatis, ad voluntatem Adam, & consequenter per Christum liberata à peccato originali, ac debito proximo illud incurrendi; nam constanter dicimus, quod hoc speciale privilegium meritis fuerit Matri suæ Divinus Filius, & quidem per merita passionis, & mortis suæ, ut videtur supponere Alexander VII. in suo decreto; quia scilicet Christus hæc ipsa merita sua ad impetrandum suæ Genitrici hoc privilegium obtulit æterno Patri.

321. Difficultas videtur esse in explicando decreto Divino, quo decretus est Christus, & ejus sanctissima Mater, atque hujus exemptio à pacto, atque peccato, & quidem per merita passionis Christi. Quidquid autem sit de eorum systemate, qui admittunt decreta DEI virtualiter distincta, scilicet, intensiva, & executiva, res hæc in systemate adstruentium unicum decretum virtualiter indivisibile (quibus cum sensu in tr. de DEO n. 557.) non ita distincte explicatur.

Scilicet, ut in tr. de DEO diximus, DEUS nihil decernit, nisi ut instructus plenissimâ scientiâ, tam simplicis intelligentiæ, quam mediâ; hinc antecederet ad decretum condendi mundum, & mittendi Christum, ac producendi homines &c. vidit DEUS præter plurima alia, quæ ad hanc rem explicandam asserre opus non est, vidit, inquam, per scientiam simplicis intelligentiæ, se posse Christum decernere, ante, vel post Adamum: eumque posse venire, vel passibilem vel impassibilem: se posse cum Adamo pactum inire, vel non: se posse includere in hoc pacto peccatores, vel non, plures, vel pauciores: se posse id facere propter merita Christi, & passibilis, quam impassibilis: se posse permittere lapsum Adam, vel non.

Vidit DEUS etiam, quod, si pacto cum Adamo inito includerentur posterii Adam, per viam ordinariam ab eo gignendi, tunc quæcumque persona humana per talem viam generaretur, nec specialiter exciperetur, etiam esset in pacto includenda. Vidit ulterius, quod, si Adam peccaret, & ipse vellet habere satisfactionem condignam ab homine, deberet aliqua Divina Persona assumere humanam naturam: & si mittenda esset secunda, eaque satisfacere deberet per suam passionem, illa deberet venire in carne passibili. Vidit præterea, DEUM hominem posse in mundum venire, vel per gene-

rationem ex Matre, vel alio modo; nam omnes hæc veritates sunt necessariae. Dein vidit per scientiam mediam, quod, si crearet Adamum, eique posterorum voluntates alligaret, atque has gratias conferret, ille physicè, & posteri moraliter peccarent. Vidit, quod, si mitteret Christum, sive passibilem, sive impassibilem, hic statim sua merita, sive passionis, & mortis, sive alia, oblaturus esset pro Matre, ut sic redimeretur à pacto, & alligatione ad voluntatem Adam.

322. His, & similibus scientiis suppositis, potuit DEUS per unicum virtualiter indivisibile decretum (quod tamen nos ob nostri intellectus imperfectionem in plures formalitates distinguimus) potuit, inquam, DEUS omnia, & inter hæc redemptionem B. Virginis, optimè decernere. Et quidem in systemate eorum, qui tenent, Christum non fuisse venturum, si Adam non peccasset, potuit ita decernere: *Volo condere mundum, & in eo producere Adamum, ex quo volo nasci tot homines usque ad finem mundi: ut ex his volo alligare ejus voluntati, in ordine ad servandum præceptum de non comedendo ex arbore scientie boni, ac mali, voluntatem horum determinatè posterorum* (nam DEUS omnes numeratos habet, quos nasci usque ad finem mundi vult, & hinc omnes determinatè alligavit: in eo tamen numero B. Virgo non fuit) *volo insuper Adamo conferre has gratias, & permittere ejus lapsum: ad quem reparandum volo mittere Christum passibilem, ut sua morte, ac passione, condignam satisfactionem præstet, & hominem superabundanter redimat: volo autem eum nasci ex Matre, quamvis sine patre: hanc autem ejus Matrem, nascituram ex parentibus ordinaria via, tamen ex meritis passionis, ac mortis Filii, mihi ab isto pro Matre offerendis, volo eam non esse inclusam in pacto, atque adeo immunem ab originali peccato, ac ejus contrahendi proximo debito.*

323. Qui autem tenent Christum venturum fuisse, etiam Adamo non peccante, primam formalitatem decreti hanc ponunt: *Volo mittere Christum, & ad ejus gloriam etiam condere Adamum &c.* dein reliqua, ut in priori decreto. Nec est absurdum, per idem decretum Christum bis attingi, vel bis decerni, prima formalitate decreti præcisiva ab impassibilitate, & passibilitate, item à modo mittendi per Matrem, vel alia via: dein altera formalitate, non præcisiva; hæc enim imperfectiones non sunt in decreto, sed in imperfecto nostro modo explicandi; quia intellectu nostro adhuc clare non potest ista exponere.

Qui volunt, etiam B. Virginem jam decretam fuisse ante Adamum, debent duas primas formalitates decreti sic ponere: *Volo mittere Christum, nasciturum ex Matre: unde volo propter ipsum producere B. Virginem: propter ipsam autem, & Christum volo producere Adamum &c.* Tantum opus est, novam admittere in nostro intellectu præcisionem, in eo, quod secunda formalitas præcindat adhuc à pacto cum Adamo, inclusione, vel exclusione B. Virginis: unde per illam formalitatem B. Virgo necdum fuit formaliter exempta à pacto, sicut Christus nondum remotus ab impassibilitate. Et sic ex hucusque explicatis habetur, quod vi decreti, quod modò in hac providentia datur, B. Virgo

non exempta fuisset à peccato originali, nisi ex meritis passionis Christi, quæ per posteriorem formalitatem attinguntur: adeoque per ista exempta, vel præservativè redempta fuerit, quod erat ostendendum. In his autem decretis prorsus nihil est repugnans, aut indignum DEO, & quocunque eorum posito, facile intelligitur, quomodo B. Virgo fuerit, ex meritis mortis Christi, præservativè redempta à peccato, & debito ejus proximo; non tamen à remoto; quia non fuit exempta à communi modo generandi, à quo tamen exemptus fuit Christus.

ARTICULUS V.

Solvuntur Objectiones.

324. **O**B. 1. variis Scripturæ locis dicitur, omnes peccasse originaliter: ergo etiam peccavit Beatissima Virgo. ant. prob. sic juxta editionem 70. interpretum Job. 14. v. 4. habetur: *Nemo mundus à sorde, neque infans, cuius est unius diei vita.* Ad Rom. 3. v. 23. *Omnes peccaverunt, & egent gloria DEI.* Ad Rom. 5. v. 12. *Sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt.* & v. 18. *Sicut per unius delictum in omnes homines in condemnationem: sic & per unius justitiam in omnes homines in justificationem vitæ.* rursus 2. Cor. 5. v. 14. *Si unus pro omnibus mortuus est: ergo omnes mortui sunt.* & 1. Cor. 15. v. 22. *Sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes vivificabuntur.* Resp. dist. antec. Dicitur peccasse omnes in sensu accommo. conc. antec. in sensu strictissimo. neg. ant. & conseq.

Ut Suarez, & alii docent, generales istæ locutiones non sunt strictissime sumendæ, ita, ut nullam patiantur exceptionem; aliàs B. Virgo etiam deberet dici actualiter peccasse, quod est falsum; nam Jacobi 3. v. 2. dicitur: *In multis offendimus omnes.* Unde textus isti optimè accipiuntur in sensu accommo, sive cum aliqua exceptione, & privilegio Matris Divinæ, ut ait S. Anselmus apud Cornelium in 2. ad Cor. c. 5. Quia tamen B. Virgo contraxit debitum saltem remotum, hinc jam indigebat redemptione Christi: & in hoc sensu latiori, potest ei utcumque accommodari S. Pauli comparatio, vel argumentatio, quanquam non omni eodem modo, quo aliis hominibus. videatur num. 307. Dein, licet omnes, qui peccaverunt in Adam, redempti sint, non tamen omnes, qui redempti sunt, peccarunt in Adam; Eva enim non peccavit in Adam, sed ante ipsum.

325. Ob. 2. SS. PP. docent, omnes omnino homines fuisse lapsos per culpam originalem: ergo. Confirm. 1. Idem docent Concilia: ergo. Confirm. 2. SS. PP. communiter docent, B. Virginem fuisse baptizatam, vel à Christo, vel à S. Petro: ergo peccavit etiam ipsa originaliter. Confirm. 3. Angelicus est nobis omnino oppositus: ergo. Resp. neg. ant. Satis, superque ostendimus, plures ex SS. Patribus nobiscum sentire: & fortè vix unus, aut alter, & nec isti omnino apertè, sunt in sententia opposita; quod ideo fieri